Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Cdo/1303/2015
Identifikačné číslo spisu:	1110249064
Dátum vydania rozhodnutia:	24.04.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Elena Siebenstichová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:1110249064.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcov 1/ Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, so sídlom v Prešove, Nám. legionárov č. 5, IČO: 42 176 778,
2/ W. H., bývajúceho v T., zastúpených JUDr. Romanom Juríkom, advokátom so sídlom v Nových Zámkoch, Jazerná č. 19, proti žalovanej POHOTOVOSŤ, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pribinova č. 25, IČO: 35 807 598, zastúpenej WERNER & Co. s.r.o., so sídlom v Bratislave, Stromová č. 54/A, o ochranu kolektívnych práv spotrebiteľov, vedenej na Okresnom súde Galanta pod sp. zn. 20 C 32/2011, o dovolaní žalovanej proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave z 25. marca 2015 sp. zn. 24 Co 419/2014, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalobcovia majú nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Žalobou zo 17. marca 2010 sa žalobcovia domáhali uloženia povinnosti žalovanej ako dodávateľke zdržať sa pri poskytovaní peňažných prostriedkov spotrebiteľom za odplatu dojednávania a uplatňovania viacerých (neprijateľných) zmluvných podmienok. Návrhom zo 16. mája 2012 sa žalovaná domáhala zastavenia konania vo vzťahu k žalobcovi 2/ z dôvodu, že prejednaniu žaloby bráni prekážka rozsúdenej veci (§ 159 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku, ďalej len „O.s.p.“). Konaniu totiž predchádzalo rozhodcovské konanie, ktorého účastníkmi boli žalobca 2/ a žalovaná v opačnom procesnom postavení a nárok žalovanej (vtedajšej žalobkyne) vychádzal z tej istej zmluvy o úvere, teda z rovnakého skutkového základu. O veci bolo právoplatne rozhodnuté rozsudkom Stáleho rozhodcovského súdu z 10. septembra 2008 sp. zn. SR 06707/08, ktorým bol žalobca 2/ (vtedajší žalovaný) zaviazaný na plnenie. Uvedené je dôvodom na zastavenie konania v zmysle § 103 a § 104 ods. 1 O.s.p.

2. Okresný súd Galanta uznesením zo 7. mája 2014 č.k. 20 C 32/2011-365 návrh žalovanej na zastavenie konania vo vzťahu k žalobcovi 2/ zamietol. Rozhodnutie odôvodnil tým, že vzťah medzi žalobcom 2/ a žalovanou je spotrebiteľským právnym vzťahom, preto sa naň musí aplikovať spotrebiteľské právo (§ 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, zákon č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských

úveroch, smernica Rady č. 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách). Zo zmluvy o úvere, ktorou bol tento vzťah založený, ako aj zo všeobecných obchodných podmienok poskytnutia úveru vyplýva, že boli vopred pripravené dodávateľkou (žalovanou), a spotrebiteľ (žalobca 2/) nemohol nijako ovplyvniť jej obsah. To platí i pre rozhodcovskú doložku, podľa ktorej všetky spory z tejto zmluvy mali byť riešené „a/ pred Stálym rozhodcovským súdom zriadeným spoločnosťou Slovenská rozhodcovská a.s., so sídlom Karloveské rameno 8, Bratislava, ak žalujúca zmluvná strana podá žalobu na rozhodcovskom súde, b/ pred príslušným súdom Slovenskej republiky, ak žalujúca zmluvná strana podá žalobu na súde podľa príslušného právneho predpisu.“ Takto dojednaná rozhodcovská doložka spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, a teda je neprijateľnou podmienkou, ktorá je podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka neplatná. Plnenie priznané na jej základe je nulitným právnym aktom, preto nie je dôvod na zastavenie konanie podľa § 104 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 159 ods. 3 O.s.p.

3. Krajský súd v Trnave na odvolanie žalovanej uznesením z 25. marca 2015 sp. zn. 24 Co 419/2014 uznesenie súdu prvej inštancie potvrdil. V plnom rozsahu sa stotožnil s jej skutkovými zisteniami i právnymi závermi (§ 219 ods. 1, 2 O.s.p.) a na zdôraznenie správnosti dodal, že ak rozhodcovská doložka vyplýva zo štandardného textu tzv. formulárovej zmluvy, bez vysvetlenia podstatných rozdielov spotrebiteľovi medzi súdnym a rozhodcovským konaním, je dôvodné predpokladať, že spotrebiteľ si možné následky prejednania sporu v rozhodcovskom konaní neuvedomuje. O taký prípad ide aj vtedy, ak rozhodcovská doložka umožňuje spotrebiteľovi vybrať si medzi rozhodcovským a súdnym konaním, avšak zároveň mu ukladá povinnosť podrobiť sa rozhodcovskému konaniu začatému na návrh dodávateľa - vtedy je totiž možnosť voľby pre spotrebiteľa len iluzórna, pretože dodávatelia podávajú žaloby takmer výhradne na nimi vopred vybraný rozhodcovský súd. Takto dojednaná rozhodcovská doložka je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, ktorá je neplatná, nespôsobilá založiť právomoc rozhodcovského súdu. Rozhodcovský rozsudok tak nemá žiadne právne účinky a prekážka rozsúdenej veci nie je daná. Poznamenal, že ani § 159 O.s.p. nemožno chápať absolútne, nakoľko i právoplatné súdne rozhodnutia možno napadnúť mimoriadnymi opravnými prostriedkami a rozhodcovské rozsudky možno zrušiť v konaní podľa § 40 a nasl. zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní (ďalej len „zákon o rozhodcovskom konaní“).

4. Proti uzneseniu odvolacieho súdu podala žalovaná dovolanie odôvodnené podľa § 237 ods. 1 písm. d/ a f/ O.s.p. S poukazom na viaceré názory právnej vedy a súdne rozhodnutia namietala, že odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu nezodpovedá požiadavkám § 157 ods. 2 O.s.p., nakoľko odvolací súd sa vôbec nevysporiadal s judikatúrou a odbornou literatúrou, ktorou žalovaná argumentovala v odvolaní. Týmto postupom odňal žalovanej možnosť pred ním konať (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.). Konanie je tiež postihnuté vadou podľa § 237 ods. 1 písm. d/ O.s.p., nakoľko vo veci sa už prv právoplatne rozhodlo. Právoplatný rozsudok rozhodcovského súdu má rovnaké právne účinky ako rozhodnutie všeobecného súdu a nebolo napadnuté žalobou o zrušenie (§ 35, § 40 a nasl. zákona o rozhodcovskom konaní). Tak ako nemá oprávnenie preskúmavať rozhodcovský rozsudok z hľadiska jeho vecnej správnosti (ale len v zmysle § 44 ods. 2 a § 45 ods. 1 písm. c/ tohto zákona) exekučný súd, nemá toto oprávnenie ani všeobecný súd. Poukázala na viacero rozhodnutí súdov Slovenskej a Českej republiky, ako aj Súdneho dvora Európskej Únie, z ktorých vyplýva záver, že ak o plnení z úverovej zmluvy rozhodoval rozhodcovský súd, preskúmaval (musel preskúmavať) v konaní i platnosť tejto zmluvy; preto sa dlžník (spotrebiteľ) následne nemôže domáhať vyslovenia jej neplatnosti. Rozhodcovská doložka v spotrebiteľskej zmluve mala nevýhradný charakter, teda umožňovala obom zmluvným stranám zvoliť si, či budú prípadný spor riešiť v rozhodcovskom alebo súdnom konaní. Tak postupovala aj žalovaná, ktorá si v spore z tejto zmluvy zvolila rozhodcovský súd. Žalobca 2/ právomoc tohto súdu nenamietal a v priebehu konania bol pasívny, následne nepodal žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku, ani nevyužil žiadny z opravných prostriedkov v exekučnom konaní. S ohľadom na zásadu „právo patrí bdelým“, by súdy preto nemali kompenzovať jeho pasivitu a meniť stav, ktorý nastal právoplatnosťou rozhodcovského rozsudku. Prijatie ich záverov by pre žalovanú znamenalo absolútnu nemožnosť riešenia sporov zo spotrebiteľských zmlúv prostredníctvom rozhodcovského konania, čo však nie je v súlade ani s právnym poriadkom Slovenskej republiky ani s európskou legislatívou. Z týchto dôvodov žiadala, aby dovolací súd dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho

súdu, ako aj rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

5. Žalobcovia sa k dovolaniu žalovanej nevyjadrili.

6. Dovolanie bolo podané do 30. júna 2016. Podľa prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), ktorý nadobudol účinnosť 1. júla 2016, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté predo dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa § 470 ods. 2 veta prvá CSP (ale) právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali predo dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podali v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strany zastúpené v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) dovolací súd uvádza nasledovné:

8. Dovolanie je procesný úkon strany adresovaný súdu. Dovolateľ ním prejavuje vôľu vyvolať účinok spočívajúci v prelomení právoplatnosti napadnutého rozhodnutia a uskutočnení meritórneho dovolacieho prieskumu.
8.1. Dovolania podané do 30. júna 2016, v prípade ktorých podľa vtedy účinnej právnej úpravy nebol daný dôvod ani pre zastavenie konania [napríklad vzhľadom na nesplnenie osobitnej podmienky dovolacieho konania (§ 241 ods. 1 veta druhá O.s.p.)] ani pre odmietnutie dovolania [z niektorého dôvodu vyplývajúceho z ustanovenia § 243c O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. a/ až d/ O.s.p. (napríklad preto, lebo dovolanie bolo podané proti rozhodnutiu, proti ktorému nebol tento opravný prostriedok prípustný)], vyvolali procesný účinok umožňujúci a zároveň prikazujúci dovolaciemu súdu uskutočniť meritórny dovolací prieskum.
8.2. Tie dovolania podané do 30. júna 2016, v prípade ktorých bol podľa vtedy účinnej právnej úpravy daný dôvod na zastavenie dovolacieho konania alebo odmietnutie dovolania, tento procesný účinok nemali (porovnaj tiež I. ÚS 4/2011 a II. ÚS 172/03).

9. Zohľadňujúc vzájomnú koreláciu ustanovení § 470 ods. 1 CSP a § 470 ods. 2 CSP dovolací súd konštatuje, že nová právna úprava vychádza síce z princípu okamžitej aplikability procesnoprávnych noriem (viď § 470 ods. 1 CSP), rešpektuje ale procesný účinok tých dovolaní uvedených v bode 8.1., ktorý zostal zachovaný aj po 30. júni 2016 (viď § 470 ods. 2 CSP). V dôsledku toho platí, že ustanovenia novej, od 1. júla 2016 účinnej právnej úpravy o dovolaní a dovolacom konaní sa v prípade týchto dovolaní nemôže uplatniť v plnom rozsahu hneď od uvedeného dňa, v celej šírke a so všetkými dôsledkami. Úplná aplikabilita týchto ustanovení novej právnej úpravy sa uplatní až pri dovolaniach podaných od uvedeného dňa. Opačný záver by bol porušením právnej istoty a legitímnych očakávaní strán, lebo ten, kto konal na základe dôvery v platný a účinný zákon, nemôže byť vo svojej dôvere k nemu sklamaný [viď tiež závery vyjadrené v rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. PL. ÚS 36/1995].

10. Podľa právneho stavu účinného do 30. júna 2016 bolo dovolaním možné napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu iba vtedy, pokiaľ to zákon pripúšťal (viď § 236 ods. 1 O.s.p.). Dôvody prípustnosti dovolania proti rozsudku vymedzoval § 238 O.s.p. a proti uzneseniu § 239 O.s.p. Dovolanie bolo prípustné proti každému rozhodnutiu tiež vtedy, ak v konaní došlo k najzávažnejším procesným vadám uvedeným v § 237 ods. 1 O.s.p.

11. V danom prípade je dovolaním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu, ktoré nemá znaky tých uznesení uvedených v § 239 O.s.p., proti ktorým bolo dovolanie prípustné.

12. Dovolanie žalovanej by vzhľadom na vyššie uvedené vyvolalo ním sledovaný procesný účinok iba vtedy, ak v konaní došlo k procesným vadám uvedeným v ustanoveniach § 237 ods. 1 písm. a/ až g/ O.s.p.
12.1. Dovolateľka procesné vady konania, ktoré sú uvedené v ustanovení § 237 ods. 1 písm. a/, b/, c/,

e/ a g/ O.s.p., nenamietala a vady tejto povahy ani nevyšli v dovolacom konaní najavo.
12.2. Prípustnosť dovolania je odôvodnená ustanovením § 237 ods. 1 písm. d/ O.s.p. Podľa tohto ustanovenia bolo dovolanie prípustné, ak sa v tej istej veci už prv právoplatne rozhodlo alebo sa v nej už prv začalo konanie. V danom prípade mala uvedená vada spočívať v tom, že o vzťahu medzi žalobcom 2/ a žalovanou bolo vo veci rozhodnuté rozsudkom Stáleho rozhodcovského súdu z 10. septembra 2008 sp. zn. SR 06707/08, ktorým bol žalobca 2/ zaviazaný na plnenie voči žalovanej z tej istej spotrebiteľskej zmluvy, ktorej platnosť (resp. jej častí) sa posudzuje v tomto konaní.
12.3. Najvyšší súd už v uznesení z 13. októbra 2011 sp. zn. 3 Cdo 146/2011 (R 46/2012) konštatoval, že aj rozhodcovský rozsudok ukladajúci povinnosť niečo plniť podľa spotrebiteľskej zmluvy môže predstavovať prekážku veci rozsúdenej pre občianske súdne konanie, v ktorom sa žalobca domáha určenia, že spotrebiteľská zmluva je neplatná. Je však potrebné osobitne zdôrazniť, že tento právny záver je opodstatnený len vtedy, ak bol rozhodcovský rozsudok vydaný na základe platne uzavretej rozhodcovskej zmluvy alebo rozhodcovskej doložky - iba platná rozhodcovská doložka alebo rozhodcovská zmluva totiž zakladá oprávnenie rozhodcovského súdu prejednať a rozhodnúť spor medzi sporiacimi sa stranami. Oprávnenie (exekučného) súdu skúmať, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe platne uzavretej rozhodcovskej doložky, nevedie k posudzovaniu vecnej správnosti rozsudku rozhodcovského súdu, súvisí však s potrebou vyriešiť otázku, či a aké právne účinky má vydaný rozhodcovský rozsudok. V praxi tak súd môže pristúpiť k riešeniu otázky platnosti rozhodcovskej doložky alebo zmluvy nielen v exekučnom konaní (napríklad v súvislosti s posudzovaním, či rozhodcovský rozsudok je alebo nie je vykonateľný exekučný titul), ale aj v iných konaniach [napríklad pri riešení otázky, či určitý rozhodcovský rozsudok má rovnaké účinky ako právoplatný rozsudok všeobecného súdu (viď § 35 zákona o rozhodcovskom konaní), a či teda zakladá pre občianske súdne konanie prekážku (res iudicata). Ak je rozhodcovská doložka (zmluva) absolútne neplatná, treba mať na zreteli, že jej absolútna neplatnosť (negotium nullum) nastáva bez ďalšieho priamo zo zákona (ex lege), v dôsledku čoho sa na takúto doložku (zmluvu) hľadí tak, ako keby nebola nikdy uzatvorená. Na dôvod zakladajúci absolútnu neplatnosť (každého) právneho úkonu musí súd pritom vždy prihliadnuť, a to aj bez návrhu (ex officio).
12.4. V danom prípade bola súčasťou zmluvného dojednania účastníkov konania rozhodcovská doložka, v zmysle ktorej všetky ich spory budú riešené pred Stálym rozhodcovským súdom zriadeným spoločnosťou Slovenská rozhodcovská, a.s., ak žalujúca zmluvná strana podá žalobu na rozhodcovskom súde. K právnemu posúdeniu rozhodcovskej doložky s takýmto (a obdobným) obsahom už najvyšší súd zaujal právne závery v množstve svojich rozhodnutí, v ktorých konštatoval, že takáto rozhodcovská doložka je neprijateľná a neplatná zmluvná podmienka, ktorá v neprospech spotrebiteľa spôsobuje značnú nerovnováhu v jeho právach a povinnostiach, lebo od spotrebiteľa fakticky vyžaduje, aby sa podriadil výlučne rozhodcovskému konaniu. Na neprijateľnom charaktere tejto zmluvnej podmienky nič nemení ani to, že umožňuje alternatívnu voľbu medzi právomocou rozhodcovského a všeobecného súdu, nakoľko táto voľba prislúcha iba žalujúcemu a nie je možné ju následne zmeniť. S prihliadnutím na povahu daného právneho vzťahu medzi dodávateľom a spotrebiteľom je preto logické konštatovanie, že takáto „voľba“ právomoci je iba formálna, iluzórna a zodpovedá len záujmom dodávateľa (k tomu viď rozhodnutia najvyššieho súdu napríklad sp. zn. 1 ECdo 12/2014, 2 ECdo 147/2013, 3 Cdo 13/2013, 4 ECdo 92/2014, 5 Cdo 44/2013, 6 ECdo 184/2013). Neplatná rozhodcovská doložka nemohla ani v danom prípade založiť právomoc rozhodcovského súdu, preto ním vydaný rozhodcovský rozsudok nemohol - z pohľadu preskúmavanej veci a preskúmavaného občianskeho súdneho konania - založiť prekážku veci právoplatne rozhodnutej. So zreteľom na to dovolací súd uzatvára, že žalovaný neopodstatnene namieta procesnú vadu podľa § 237 ods. 1 písm. d/ O.s.p.

13. Žalovaná tvrdí, že jej bola odňatá možnosť pred súdom konať v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. tým, že odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu je nedostatočné, nezodpovedajúce požiadavkám § 157 ods. 2 O.s.p., nakoľko odvolací súd sa nevysporiadal s judikatúrou a odbornou literatúrou, ktorou žalovaná odôvodnila svoje odvolanie.
13.1. Za právneho stavu do 30. júna 2016 sa odňatím možnosti konať pred súdom rozumel procesne nesprávny postup súdu, ktorý mal za následok znemožnenie realizácie procesných oprávnení účastníka konania [v zmysle § 18 O.s.p. mali účastníci v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie a súd

bol povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv - viď napríklad právo účastníka vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom (§ 41 O.s.p.), nazerať do spisu a robiť si z neho výpisy (§ 44 O.s.p.), vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým vykonaným dôkazom (§ 123 O.s.p.), byť predvolaný na súdne pojednávanie (§ 115 O.s.p.), na to, aby mu bol rozsudok doručený do vlastných rúk (§ 158 ods. 2 O.s.p.)].
13.2. Dovolateľkou namietaná nepreskúmateľnosť rozhodnutia bola už dávnejšou judikatúrou považovaná nie za procesnú vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p., ale za tzv. inú vadu konania, ktorá prípustnosť dovolania nezakladá (viď R 111/1998). Na tom zotrvalo aj neskoršie zjednocujúce stanovisko R 2/2016. Dovolací súd poznamenáva, že v dovolaním napadnutom rozhodnutí sú zreteľne vysvetlené jeho podstatné dôvody, preto neprichádza do úvahy aplikácia druhej vety predmetného stanoviska.
13.3. Ústavný súd v náleze z 30. januára 2013 sp. zn. III. ÚS 551/2012 konštatoval, že „sa väčšinovým názorom svojich senátov priklonil k tej judikatúre najvyššieho súdu, ktorá prijala záver, že nedostatok riadneho odôvodnenia rozsudku nezakladá vadu konania podľa § 237 O.s.p. (resp. § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.), ale len tzv. inú vadu konania podľa § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.“.
13.4. Najvyšší súd už v minulosti dospel k záveru, že pokiaľ je niektoré rozhodnutie (prípadne) nepreskúmateľné, neznemožňuje sa tým účastníkovi konania uskutočňovať jemu patriace procesné oprávnenia, nezostáva „procesne bezbranný“ (viď napríklad rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 7 Cdo 1367/2015) a má plne zachované právo namietať ním tvrdenú nesprávnosť v procesne prípustnom opravnom prostriedku (porovnaj napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 89/2011, 3 Cdo 145/2012, 3 Cdo 158/2012, 3 Cdo 648/2015 a 1 ECdo 10/2014).

14. Pre úplnosť dovolací súd dodáva, že obdobne do 30. júna 2016 prípustnosť dovolania nezakladalo (a účinky umožňujúce meritórny dovolací prieskum nevyvolávalo) ani to, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu (prípadne) spočívalo na nesprávnych právnych záveroch (viď najmä judikát R 54/2012, ale aj viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014).

15. K vyššie uvedenému treba pripomenúť konštatovanie ústavného súdu, že „prípadný nedostatok riadneho odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia, nedostatočne zistený skutkový stav alebo nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu konania podľa § 237 písm. f/ O.s.p.“ (viď IV. ÚS 196/2014).

16. Z týchto dôvodov dospel najvyšší súd k záveru, že dovolanie žalovanej, ktoré bolo podľa právnej úpravy účinnej do 30. júna 2016 procesne neprípustné, nevyvolalo účinok sledovaný dovolaním (možnosť uskutočniť meritórny dovolací prieskum), ktorý by zostal zachovaný aj po tomto dni (§ 470 ods. 2 CSP). Najvyšší súd preto jej dovolanie odmietol podľa ustanovenia § 447 písm. c/ CSP.

17. Dovolací súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá).

18. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.